

mých strán byly uvedenými výrazmi záruční listiny »adórtartozás« resp. »adó« mienené nedoplatky »berné« a nie »daňové« v nejakom technickom (systematickom) smysle. Dôraz je tu nie na druhu týchto nedoplatkov, ale na výške záručnej sumy. Právom preto vytýka dovolacia žiadosť, že napadnutý rozsudok ustrnul na púhom slovnom znení výrazu bez ohľadu na zrejmy úmysel smluvných strán a bolo preto treba zmenou napadnutého rozsudku vzťahnúť zaručiteľský záväzok žalovanej strany aj na spornú dávku z majetku.

Čís. 14687.

Veriteľ nemôže svoju vzájomnú pohľadávku, ktorá podľa vyrovnania teprv v budúcnosti (do určitého dňa) má byť zaplatená, započítať na splatnú pohľadávku vyrovnacieho dlžníka, ktorá tomuto vznikla až po zahájení vyrovnacieho pokračovania.

(Rozh. z 8. XI. 1935, Rv III 847/34.)

Žalobník prenajal v svojom dome žalovaným byt za štvrtročné nájomné 6.500 Kč okrem vedľajších príplatkov. Žalovaní nájomné na II., III. a IV. štvrťrok 1932, splatné dňa 1. apríla, 1. júla a 1. októbra 1932, nezaplatili. Medzitým zahájené bolo na návrh žalovaných s účinkom od 26. júla 1932 vyrovnacie pokračovanie, ktoré bolo pravoplatne ukončené dňa 10. novembra 1932. Podľa obsahu vyrovnania mali žalovaní zaplatiť veriteľom 45% kvótu ich pohľadávok najpozdejšie dňa 1. júla 1934. Žalobník svoju pohľadávku do vyrovnania neprihlásil a vyrovnacieho pokračovania sa nezúčastnil. Nebolo sporné, že by dlžné nájomné s príplatkami činilo ku dňu podania žaloby, nehľadiac na vyrovanie, 24.272 Kč 15 h. Žalovaným vznikla však dňa 20. decembra 1932 vzájomná pohľadávka 10.624 Kč 20 h za dodanie nábytku žalobníkovi. Žalobník domáhal sa žalobou zaplata 8.029 Kč, počítajúc nájomné, splatné dňa 1. júla a 1. októbra 1932 a niektoré príplatky v plnej, vyrovaním nedotknutej výške, ostatok len vyrovnacou kvótou, započítavajúc však i nájomné, spadajúce pod účinky vyrovnania, na splatnú vzájomnú pohľadávku žalovaných. Žalovaní vzájomnou žalobou uplatňovali 3.356 Kč 85 h, nemietajúc najmä, že sa vyrovanie týka i nájomného, ktoré bolo splatné 1. júla 1932, teda pred zahájením vyrovnacieho pokračovania, a že nie je prípustné započítanie vyrovaním dotknutého a len 1. júla 1934 splatného nájomného na vzájomnú pohľadávku žalovaných, ktorá je už splatná.

Súd prvej stolice žalobe čiastočne vyhovel a odsúdil žalovaby zaplatiť žalobníkovi do 1. VII. 1934 a pod následkami § 67. vyr. por. 4.634 Kč 95 h s prísl. úrokami, vzájomnú žalobu žalovaných zamietol. **Dôvody:** Nájomné, ktoré sa stalo splatným už za vyrovnacieho pokračovania, nespadá pod účinok vyrovnania. V danom prípade je tedy žalobník oprávnený požadovať od žalovaných nájomné, pripadajúce na kvartál od 1. X. 1932 do 31. XII. 1932, v celej výške 6.500 Kč, ďalej poplatok za ústredné kúrie 767.35 Kč a konečne na ten istý kvar-

tál pripadajúcu časť mestských dávok 617.50 Kč, tak že žalobník má pohľadávku, nedotknutú vyrovnaním žalovaných (6.500+767.35+617 Kč 50 h) vo výške 7.884.85 Kč, do ktorej keď sa započíta číselne nesporná a 20. XII. 1932 sročná vzájomná pohľadávka žalovaných 10.624.20 Kč, zbýva v prospech žalovaných (10.624.20—7.884.85 Kč) čiastka 2.739.35 Kč. Naproti tomu má žalobník proti žalovaným tieto ďalšie pohľadávky, spadajúce pod vyrovnanie, tedy predbežne po výšku 45% vyrovnacej kvóty, splatnej dňa 1. júla 1934:

1. za nájomné 6.500 Kč na kvartál od 1. IV. 1932 do 30. VI. 1932 kvótu	2.925.— Kč
2. za nájomné 6.500 Kč na kvartál od 1. VII. 1932 do 30. IX. 1932 kvótu	2.925.— Kč
3. za mestské dávky 1.852.55 Kč, pripadajúce na dobu do 1. X. 1932, kvótu	833.65 Kč
4. za ústredné kúrenie na zimnú sezónu 1931—1932 1.534.75 Kč — kvótu	690.65 Kč
tedy spolu	7.374.30 Kč,

ktoré je oprávnený žalobník predbežne požadovať od žalovaných titulom vyrovnacej 45% kvóty so splatnosťou dňa 1. júla 1934 podľa podmienok uzavreného vyrovnania. Na uvedenú a podľa 45% kvóty vypočítanú úhrnnú pohľadávku žalobníka vo výške 7.374.30 Kč treba započítať hore uvedenú čiastku 2.739.35 Kč zo vzájomnej pohľadávky žalovaných, tak že vychádza v prospech žalobníka (7.374.30—2.739.35 Kč) čiastka 4.634.95 Kč. Názor žalovaných, že kompenzovanie ich vzájomnej pohľadávky (len časti 2.739.35 Kč) do kvótálnej pohľadávky žalobníka nie je prípustné, neobstoí, lebo uzavreným mimokonkurzným vyrovnaním na pôvodnej splatnosti pohľadávky veriteľa nebolo nič zmenené a žalovaní ako dlžníci dosiahli len odklad platenia pohľadávky po výšku kvóty s tým, že v prípade nedodrženia platebnej lehoty ožívne pôvodná pohľadávka.

O d v o l a c í s ú d rozsudok súdu I. stolice zmenil, žalobu celkom zamietol, vzájomnej žalobe žalovaných, obmedzenej na čiastku 2.738 Kč 35 h, však vyhovel. D ô v o d y : Súd prvej stolice správne zistil, že žalobník má v danom prípade pohľadávku, nedotknutú vyrovnaním žalovaných, v celkovej výške 7.884.85 Kč, pozostávajúcu z položiek 6.500 Kč nájomného plus 767.35 Kč za ústredné kúrenie plus 617.50 Kč mestských dávok na dobu v rozsudku súdu I. stolice uvedenú, na ktorú pohľadávku správne započítal súd I. stolice číselne nespornú vzájomnú pohľadávku žalovaných 10.624.20 Kč na základe účtu zo dňa 1. XII. 1932, tak že zbývalo by v prospech žalovaných 2.739.35 Kč, ktorú čiastku vo výške 2.738.35 Kč uplatňujú žalovaní vzájomnou žalobou. Naproti tomu súd I. stolice neprávom priznal žalobníkovi proti žalovaným ďalšie pohľadávky, spadajúce pod účinok pravoplatného vyrovnania, po výšku 45% vyrovnacej kvóty splatnej 1. júla 1934 v úhrnnej čiastke 7.374.30 Kč, (2.925+2.925+833.65+690.69 Kč) a neprávom má súd I. stolice za to, že žalobník bol oprávnený predbežne požadovať túto čiastku titu-

lom vyrovnacej 45% kvóty so splatnosťou dňa 1. júla 1934 podľa podmienok uzavretého vyrovnania. Tomuto názoru nemožno prisvedčiť. Názor súdu I. stolice, že vyrovnaním bola len odsunutá doba splatnosti pohľadávky, že však pohľadávka ostala splatnou, keď bola splatnou už v dobe podania žaloby, je mylný, lebo pravoplatným vyrovnaním otázka splatnosti pohľadávky bola inak upravená a splatnosť tejto pohľadávky odsunutá bola na dobu do 1. júla 1934. Nemožno tedy týchto 7.374.30 Kč započítať v prospech strany žalujúcej.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalobníka zamietol. D ô v o d y :

Mezi stranami není sporu o tom, že žalovaní ujednali vyrovnání (řízení zahájeno 26. července 1932), dle kterého jsou povinni zaplatiti svým věřitelům 45% kvotu do 1. července 1934, že 45% kvota pohledávky žalobcovy proti žalovaným, spadající pod vyrovnání, je 7.374 Kč 30 h, a že vzájemná pohledávka odvolacím rozsudkem žalovaným proti žalobci přisouzená 2.378 Kč 35 h s přísl. vznikla po zahájení vyrovnacího řízení shora uvedeného. Vyrovnání se netýká právní existence pohledávky, nýbrž určuje jen, pokud dlužník byl jím sprostěn placení, to však také ve směru odsunutí její splatnosti.

Pokud tedy vyrovnání je právně účinné, musí k němu i po této stránce býti přihlíženo. Právem proto uznal napadený rozsudek, vynesený dne 16. února 1934, že žalobce nemůže kompenzovati svou kvotální pohledávku se splatností 1. července 1934 se vzájemnou pohledávkou žalovaných 2.738 Kč 35 h s přísl. již splatnou. Nejvyšší soud vyřkl v rozhodnutí č. 2483 Sb. n. s., že věřitel nemůže vzájemnou pohledávku započísti na pohledávku vyrovnacího dlužníka, jež mu vzešla až po zahájení vyrovnacího řízení a v rozhodnutí č. 7546 téže sbírky uznal Nejvyšší soud, že, třebaž byla žalovaná pohledávka splatná v době podání žaloby, jest žalobu o plnění pro tentokrát zamítnouti, bylo-li za sporu o jmění žalovaného zahájeno vyrovnání, jež bylo za sporu skončeno a podle něhož nebyly vyrovnací splátky v době vynesení rozsudku dosud splatné.

Čís. 14690.

Pre posúdenie otázky, či vkladná knižka patrí do pozostalosti, nie je rozhodné ani to, že kto má vkladnú knižku v držbe, ani to, že na čie meno je vystavená, ale rozhodné je, že komu náležaly peniaze na vkladnú knižku uložené.

(Rozh. z 12. XI. 1935, Rv III 957/34.)

V pozostalostnom pokračovaní o majetku neb. manžela žalobkyne pojatá bola do pozostalostného inventára aj banková vkladná knižka, vystavená na meno zostaviteľa. Žalobkyňa, majúca vkladnú knižku v držbe, uplatňovala na ňu vlastnícke právo, tvrdiac, že vkladná knižka je jej osobitným majetkom. Dedičia vlastnícke právo žalobkyne neuznali, preto — byvši odkázaná pozostalostným súdom na porad práva — domáhala sa sudného výroku, že jej vkladná knižka patrí vlastníckym právom.